

udělala mi velkou radost Talinka. Fakt velkou. V rámci ještě ne úplně běžných procházek jsme si s vyšňořenou Talinkou vyrazily do ulic. Vypraný a vysavovaný vodítko od rána stačilo uschnout a tak jsme mohly jít na celou dýlku.

A víte co? Bylo nám spolu hrozně dobře! Tali vůbec, ale vůbec nezlobila a byla ten nejhodnější péf. Abychom furt nechodily tak jako stejný trasy, vzala jsem ji za sídliště do míst, kde dřív bývalo to psí hřiště. Ani jsme tam vlastně nestačily dojít, protože Talimůru zaujal plácek vedle. Pravděpodobně hřiště pro myši. Podle toho jak tam rejčila šňupákem v zemi a šmrldala si ocáskem v nadšeném rytmu. Využila jsem toho a po nějaký době jsme si trochu trénovaly příběhnutí i ze začuchání. A někdy jí to šlo moc hezky a mohla si jít zpátky čuchat. Strávily jsme tam značnou část procházky, ale tak byl to její čas a je jen na ní, jak ho chce trávit.

Když už jsme byly teda tímhle směrem, namířila jsem do míst, která vedou jednak k nádraží, kde minule hrozilo, že ji ubezduším, jak se chovala jako pako a druhak je o kousek dál ta zastávka, kde si nedávno večer našla to houno. Prostor jsme prošly tentokrát hezky normálně a po pár krocích jsme dorazily k inkriminované lavičce u zastávky. Nic jsem neříkala a šly jsme volným krokem okolo.

“Fůůůj, houno!” zhrozily se Fleky a očkem švidraly, co já na to. A já nic.

“HEEEELE, koukej! “

“Co?”

“Ty to jako nevidíš, že já to vidím?”

“Vidim, a?”

“No nejm to, sleduj- du tam a..... nic... ani sem neochutnala!”

“Nooo, to je ale šikovná Talinka! Močikovní, močikovní, japa ty to děláš, žes tak šikovná??

"SEM VÍÍÍĎ? SEM! TAK SE KOUKEJ VYCENIT!....mňááám párek! Ešče, byla sem vzorovaná.... coo, jak nic??"

"No to stačí, ne?"

"Koukej.... du tam..... a zas sem ani neuždíbla!"

"Tak jo, na. Zasloužíš si to."

"Mňam! To mi to de, ale!"

"No hlavně, aby Ti to tak šlo i u toho dalšího, až nějaký najdeš"

"Co? Další? Další houno? KDE?"

"Deme ty prase, vylez odtama!"

A přešly jsme na zelenej plácek opodál. Tam naopak na Tali přišla potřeba vytvořit hounotu a tak hledala jako vždycky půl hodiny ten správnej trs. Připravila jsem si pytlík a po zkušenosti z rána, jsem si zatraceně dávala pozor, aby bylo vodítko z dosahu, kdyby náhodou zase houno chtělo vzdorovat a hodlalo se rozletět do světa ☐ . Posadila jsem Tali o kousek vedle a šla to sebrat. Jak jsem se ohnula, rozepla se spona na ledvince a ta mi spadla na zem. A teď to přijde milí a vážení čtenáři, teď to přijde!

Zatímco já jsem sbírala enóno, Talinka si všimla sama od sebe toho, že mi upadla ta ledvinka . PLNÁ DOBRŮTEK a..... popadla ji sama od sebe a běžela mi ji podat!!!! ROZUMÍTE??? VONA?? SAMA???? VŠIMLA SI TOHO A VĚDĚLA CO MÁ UDĚLAT????? MÍSTO TOHO, ABY SE JÍ SNAŽILA VYBRAKOVAT, MI JÍ PODALA???????

JÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ TO EŠČE FURT NECHÁÁÁÁPŮŮŮŮŮŮŮ. A JE TO MOC HEZKÝ ALEEEE!!!! MOOC HEZKÝ. Vychválila jsem jí do alélújá a dostala tolik dobrůtek, co to šlo. Něco nám muselo zbýt na zpáteční cestu. A ta vedla shodou okolností zase kolem zaneřádný lavičky. Takže si to Tali stříhla sama od sebe ještě jednou.

“Koukej, jo? Koukej... du k lavičce a... du zpátky... du k lavičce... a du zpátky!

“Hezký Talinko, hezký!! Tumáš!”

“Mňam, přitlač, ani jsem si neuždíbla, číhni - jdu k lavičce a du zpátky!”

□ □ “Seš kašpar, ty Flekatice jedna. Na. A půjdem už domů za klukama jo?”

“JOOOO!”

“Počkej, počkej, tady musíš se mnou.”

A přecházíme silnici, pak refíž, dvoje koleje, silnici a celou tu dobu to pometlo flekatý řape vedle mě a je úplně vzorovaný. Když docházíme k domu, vidím na chodbě sbíhat po schodech páníka a trochu nedomyšleně informuju Fleky o tom, že

“Hele páník de!”

“JOOOO! KDE???” a vypálí z nuly na sto ke vchodu. A ze mě se opět stalo rogalo □ □ . Ale dneska je mi to jedno. Úplně jedno. Bylo nám spolu totiž moc dobře.